

Arrest

nr. 240 289 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 juli 1970. De eerste verzoekende partij is de moeder van mevrouw M.A.A. en de heer O.A.A., die op 6 januari 2002. Zij zijn aldus op 6 januari 2020 meerderjarig geworden. Mevrouw M.A.A. en de heer O.A.A. zijn respectievelijk de tweede en derde verzoekende partij.

Op 10 juli 2019 dient de eerste verzoekende partij, samen met haar echtgenoot, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek, omdat de verzoekende partij en haar echtgenoot internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, namelijk Spanje. De verzoekende partij en haar echtgenote tekenen beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 17 februari 2020 met nummer 232 675 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

Op 27 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

[...]
+ 2 kind.: [A.A.,M.] (v), (0) [...], Syrië (Arab. Rep.)
[A.A.,O.] (m), (0) [...], Syrië (Arab. Rep.)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [A.J.]
voornaam : [N.]
geboortedatum : 05.07.1970
geboorteplaats : Damascus
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 17/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft 1n het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat boven op het bestreden bevel de namen van de twee kinderen van de eerste verzoekende partij vermeld worden, *in casu* de tweede en derde verzoekende partij. In het bestreden bevel wordt echter naar de tweede en derde verzoekende partij verwezen als “*kind.*”, ondanks het feit dat de tweede en derde verzoekende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk 27 april 2020, reeds meerderjarig waren.

Ter terechtzitting stelt de waarnemend voorzitter de vraag of het *in casu* gaat om een materiële misslag, waarop de advocaat van de verwerende partij eerst bevestigend antwoordt. Nadat de advocaat van de verwerende partij telefonisch contact met de Dienst Vreemdelingenzaken om na te gaan of de bestreden beslissing ingetrokken werd en/of in hoofde van de tweede en de derde verzoekende partij een afzonderlijk bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, betoogt hij dat de toevoeging van de tweede en derde verzoekende partij op het bestreden bevel moet worden beschouwd als een bevel om het grondgebied te verlaten dat geldt ten aanzien van elk familielid. De verwerende partij betoogt dat de vergelijking kan gemaakt worden met een beslissing genomen in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op dergelijke beslissingen staan ook meerdere namen van meerderjarige personen vermeld.

De antwoorden van de advocaat van de verwerende partij zijn echter tegenstrijdig. Hij kan niet enerzijds betogen dat het om een materiële misslag gaat en anderzijds stellen dat het vermelden van het gehele gezin geen probleem vormt, naar analogie met beslissingen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven mist het betoog van de verwerende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten geldt ten aanzien van elk familielid afzonderlijk feitelijke grondslag. In het eigenlijk bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitdrukkelijk vermeld dat: *“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,*

naam : [A.J.]
voornaam : [N.]
geboortedatum : 05.07.1970
geboorteplaats : Damascus
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)”

Hieruit blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel betrekking heeft op de eerste verzoekende partij. De overige motieven van de bestreden beslissing zijn ook in het enkelvoud. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de eerste verzoekende partij. De verwerende partij kan niet, nadat zij op hierop gewezen is, ter terechtzitting de draagwijdte van haar beslissing ‘a posteriori’ wijzigen. Bovendien gaat de analogie met beslissingen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet op daar de huidig bestreden beslissing geen antwoord is op een aanvraag die ingediend is door de verzoekende partijen. De vermelding van de tweede en derde verzoekende partij op het document in de linker bovenhoek kan *in casu* dan ook geen verdere gevolgen met zich meebrengen. Uit het bestreden bevel blijkt immers dat deze ten aanzien van de eerste verzoekende partij werd genomen. Bijgevolg hebben zij ook niet de vereiste hoedanigheid om tegen de bestreden beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in te dienen. De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de eerste verzoekende partij en zal enkel in haar hoofde onderzocht worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Enig middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 – 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 52 van het Handvest, van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, van het “*administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”, van het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, van het hoorrecht en van het recht van verdediging. Zij is tevens van oordeel dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.1.1. De eerste verzoekende partij geeft eerst een theoretische uiteenzetting aangaande de geschonden bepalingen en beginselen. Zij gaat daarna verder in op de concrete kritiek op de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel stelt zij dat de bestreden beslissing de aangehaalde rechtsnormen schendt omdat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing negatieve gevolgen voor hen met zich meebrengt en dat de verwerende partij zich niet zorgvuldig heeft geïnformeerd over haar situatie. Zij stelt dat zij niet voor het nemen van de bestreden beslissing werd uitgenodigd om hun standpunt te uiten, dat zij niet op de hoogte werden gesteld van het voornemen om de bestreden beslissing te nemen en dat zij niet werden geassisteerd door een raadsman.

Zij stelt dat, indien zij effectief gehoord zou zijn geweest, zij meerdere elementen naar voor had kunnen brengen die de beslissing zeker had kunnen beïnvloeden:

- *“het feit dat ze hun leven in België hebben opgebouwd voor ongeveer één ja ar; dat ze hier wensen te blijven en dat al dit werk zou in gevaar komen in geval van terugkeer (zelfs tijdelijk) naar Spanje;*
- *het feit dat zij veel sociale relaties hebben ontwikkeld in België sinds hun komst;*
- *het feit dat kinderen hier naar school gaan (stuk 7) ;*
- *het feit dat hij inschreven is voor alfabetiseringslessen (stuk 8);*
- *het feit dat de twee kinderen nu meerderjarig zijn geworden en dat ze nooit ondervraagd werden door verwerende partij en dat er in de “nota’s 74/13” niet naar hun specifieke situatie wordt onderzocht alhoewel ze nu meerderjarig zijn;*
- *het feit dat de verwijdering van verzoekers naar hun land van herkomst onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld; dat de Belgische regering preventieve maatregelen heeft bevolen om de verspreiding van de pandemic tegen te gaan vanaf 17 maart 2020 (zie stukken 3 en 4), maatregelen die het resultaat zijn van een gezondheidssituatie die al enkele weken bekend is; dat Spanje erg getroffen werd door de pandemic (stukken 9 en 10);*
- *het feit dat alle reizen naar Spanje afgeraden worden door de Belgische Buitenlandse Zaken en dat Spanje haar grenzen heeft gesloten (stuk 11);”*

De eerste verzoekende partij stelt dat deze elementen van groot belang kunnen zijn in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 8 van het Handvest bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betoogt dat deze elementen zeker van die aard zijn een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest. Zij stelt dan ook dat de beslissing vernietigd te worden.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat er niet gemotiveerd is aangaande de tweede en derde verzoekende partij, waardoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt. De niet-uitputtende en niet-bijgewerkte analyse in de beoordelingsnota 74/13 van het administratief dossier doet niets af aan het gegeven dat er enkel wordt verwezen naar het bestaan van de tweede en derde verzoekende partij. De bestreden beschikking is derhalve onwettig en moet nietig worden verklaard

In een derde onderdeel stelt de eerste verzoekende partij dat de verwerende partij een kennelijke appreciatiefout maakt en dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd, doordat de gezondheidsrisico’s van de COVID-19 pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden. Zij stelt dat er nergens melding wordt gemaakt van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, van de onmogelijkheid om te reizen en van de risico’s die voortvloeien uit *“de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus”*, ook al was deze situatie bij het nemen van de beslissing reeds bekend bij verwerende partij.

Zij wijst erop dat de Belgische premier op 12 maart 2020 de eerste maatregelen aankondigde om het virus te bestrijden (stuk 3). Op 17 maart 2020 heeft haar regering de maatregelen officieel versterkt door middel van een persbericht (stuk 4) en kondigde zij met name aan dat alle reizen buiten België nu verboden zijn. Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen zodat alle nationale actoren samenwerken om de volksgezondheid en de bevolking (Belgische, maar ook mondiale) te redden. Men kent de verwoestingen die COVID-19 al wereldwijd heeft aangericht (stukken 4 en 5). De

Wereldgezondheidsorganisatie (“WHO”) beveelt aan maatregelen te nemen om het risico van export of import van de ziekte te beperken (stuk 6). Door hen naar Spanje terug te sturen er dus op neerkomen dat men het risico neemt om personen en het materiaal die de verzoekende partijen vergezellen mee binnen het land te nemen.

De verwerende partij zou dus het risico lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en zou niet alleen de gezondheid van de verzoekende partij in gevaar brengen, maar ook die van de bevolking van Spanje en van de wereldbevolking waarvan de bescherming vereist dat de verspreiding van het virus onder controle wordt gehouden.

In casu heeft verwerende partij in het kader van haar nota over de “*evaluatie artikel 74/13*” (stuk 12), die duidelijk werd verstrekt vóór de vaststelling van de betwiste beslissing, enkel verwezen naar het feit dat er “*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten*”.

Deze bewering is, volgens de verzoekende partij niet alleen kennelijk onjuist (in het licht van de hierboven uiteengezette informatie die uit algemene en objectieve bronnen komen, en in het licht van het standpunt van de Belgische regering dat op 12 maart 2020 officieel is geworden), maar bevestigt ook de schending, door verwerende partij, van haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Er wordt geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

De verzoekende partij stelt dat bijgevolg de verwerende partij een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt, haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten heeft geschonden, alsook artikel 3 van het EVRM en artikelen 1 à 4 van de Handvest.

Zij concludeert dat, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissing illegaal is en vernietigd moet worden.

3.1.2. De verwerende partij vat de argumenten van het middel van de verzoekende partijen samen en repliceert hierop in haar nota met opmerkingen. Zij geeft eerst een theoretische uiteenzetting weer aangaande de formele motiveringsplicht en stelt dat de eerste verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten namelijk omdat zij niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. De eerste verzoekende partij betwist dit motief niet. Er werd duidelijk gemotiveerd dat de bestreden beslissing genomen is in uitvoering van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet. Dit artikel wordt door de verwerende partij geciteerd. Zij betoogt verder dat de eerste verzoekende partij niet betwist dat op 28 oktober 2019 een beslissing genomen werd door de CGVS houdende de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming gelet op de erkenning als vluchteling van de eerste verzoekende partij door Spanje, hetgeen bevestigd werd door de Raad bij arrest met nummer 232.675 van 17 februari 2020. De determinerende motieven op grond waarvan het bevel werd genomen, worden niet betwist door verzoeker en volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

De verwerende partij stelt verder dat de eerste verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar kritiek als zou er, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, geen rekening gehouden zijn met het hoger belang van het kind, haar gezondheidstoestand en met haar privé- of familielevens. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de elementen voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel, geëvalueerd werden. De verwerende partij citeert dan de motieven van de synthesenota en stelt dat er niet aangenomen kan dat het Bestuur, vóór het nemen van de bestreden beslissing, geen evaluatie gemaakt zou hebben conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat er geen rekening gehouden zou zijn met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens evenals met de gezondheidstoestand. Er blijkt verder uit die evaluatie dat het hele gezin het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en dat het kerngezin aldus behouden blijft. Verzoekende partij toont niet aan dat zij, afgezien van het kerngezin waarvan de leden allemaal het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, alhier over een beschermenswaardig

gezinsleven of familielevens in de zin van artikel 8 EVRM beschikt. De verwerende partij stelt verder dat de eerste verzoekende partij niet aantoont dat het Bestuur afzonderlijk had moeten motiveren omtrent de meerderjarige kinderen nu die kinderen op de bijlage 13quinquies vermeld staan en dus eveneens bevolen worden om het grondgebied te verlaten.

De eerste verzoekende partij slaagt er evenmin in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Er dient verder te worden benadrukt dat de verzoeken om internationale bescherming door de CGVS geweigerd werden en bevestigd door de Raad.

De verwerende partij stelt dat een schending van een hogere rechtsnorm niet aan de orde is. Er werd dan ook op goede gronden vastgesteld door de gemachtigde van Minister dat de asielprocedure van verzoekende partij werd beëindigd, zodat regelmatig werd beslist om aan het bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de eerste verzoekende partij elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Zij dient aan te tonen dat hij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40). De eerste verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen welke niet gekende elementen zij had kunnen bijbrengen tijdens een voorafgaand verhoor, die een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing, waardoor de schending van het hoorrecht niet kan worden weerhouden.

Inzake de veiligheidsmaatregelen die genomen zijn binnen het kader van de coronacrisis, merkt de verwerende partij op dat die tijdelijke maatregelen niet tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing niet wettig zou zijn en aldus zou moeten vernietigd worden. Het tegendeel wordt alvast geenszins aangetoond door de eerste verzoekende partij. Zij maakt niet met een begin van bewijs aannemelijk dat zij bij opvolging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodra het luchtruim en de landsgrenzen opnieuw worden opengesteld, als gevolg van de coronacrisis, concrete problemen in Spanje zal ondervinden, noch dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

3.2. Beoordeling van het middel

3.2.1. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij in rechte beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. In essentie zorgt de formele motiveringsplicht, zoals neergeschreven in voorgenoemde artikelen, voor wapengelijkheid tussen de partijen. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Er wordt een bevel gegeven omdat de eerste verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Ook wordt gewezen op artikel 52/3, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), alsook op het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 oktober 2019 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming heeft genomen en dat op 17 februari 2020 door de Raad het beroep tegen deze beslissing werd verworpen. Tot slot wordt aan de eerste verzoekende partij een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek gegeven.

De eerste verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De eerste verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.2.2. Waar de eerste verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit lezing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde periode moet geven wanneer de vreemdeling niet de vereiste documenten heeft. De eerste verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Voorts blijkt dit evenmin uit de stukken van het dossier. De eerste verzoekende partij maakt *in casu* niet aannemelijk dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.2.2.1. Het hoorrecht behelst, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreesaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu voert de eerste verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd de eerste verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de eerste verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van

een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De eerste verzoekende partij stelt dat zij, indien zij was gehoord, had kunnen wijzen op het gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij en haar gezin hun leven in België hebben opgebouwd, dat zij hier al één jaar wonen, dat zij hier wenst te blijven en dit alles in gevaar komt indien zij het grondgebied verlaten, al zou het maar tijdelijk zijn. Zij wijst er verder op dat zij vele sociale relaties in België heeft ontwikkeld, dat de kinderen ondertussen meerderjarig zijn en in België naar school gaan en dat haar echtgenoot is ingeschreven voor alfabetiseringslessen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: "*Voorzover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.*" De Raad kan dus het betoog van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM ook interpreteren in het licht van artikel 7 van het Handvest.

Ter staving van haar gezinsleven legt de verzoekende partij geen stukken voor. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij een echtgenoot heeft. Echter blijkt uit het administratief dossier dat de echtgenoot tevens een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker internationale bescherming heeft ontvangen. Alhoewel het bestreden bevel enkel betrekking heeft op de eerste verzoekende partij, blijkt dat niemand van het gezin op legale wijze in België verblijft. Zij hebben echter allemaal een verblijfsrecht in Spanje. De eerste verzoekende partij haalt aan dat haar kinderen hier naar school gaan, maar er blijkt geenszins dat de kinderen, die ondertussen meerderjarig zijn, enkel in België hun schoolcarrière kunnen verder zetten. Bijgevolg toont de eerste verzoekende partij dan ook niet aan dat zij gescheiden zullen worden van hun gezin. Hiermee werd bovendien rekening gehouden voor het nemen van de bestreden beslissing. In het administratief dossier is er immers een nota te vinden van 27 april 2020 aangaande "*evaluatie artikel 74/13*" waarin het volgende wordt gemotiveerd: "*Gezins- en familieleden: Betrokkene verklaart in België vergezeld te zijn door haar echtgenoot (wettelijk huwelijk) en haar 2 meerderjarige kinderen (nog minderjarig bij indiening verzoek in België). zij maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart verder geen andere gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*"

Wat betreft het privéleven brengt de verzoekende partij een bewijs bij van het schoollopen van haar meerderjarige kinderen en van het gegeven dat de echtgenoot van de eerste verzoekende partij ingeschreven is voor alfabetiseringslessen. Zij brengen verder geen stavingsstukken bij van de beweerdde sociale relaties die zij in België hebben ontwikkeld. De eerste verzoekende partij toont op basis van deze enkele elementen, alsook het relatief korte verblijf van één jaar in België, niet aan dat sociale, persoonlijke of economische bindingen met België en de gemeenschap alhier dermate zwaarwichtig zijn dat er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting ontstaan is om de eerste verzoekende partij op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens kan geen schending van de artikelen 7 en 52 van het Handvest worden vastgesteld. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De eerste verzoekende partij voert verder aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de huidige coronapandemie oftewel covid-19. Zij betoogt dat alle reizen naar Spanje zijn geannuleerd en dat Spanje de grenzen heeft gesloten.

Zoals de eerste verzoekende partij terecht aangeeft is de bestreden beslissing genomen op 27 april 2020, terwijl de Belgische autoriteiten reeds begin maart 2020 maatregelen hadden genomen om de verspreiding van covid-19 te voorkomen. In dit verband wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang ze bij haar betoog heeft, daar zij in haar betoog voorbij gaat aan het gegeven dat ze in Spanje over een verblijfsrecht beschikt. Zij maakt immers niet aannemelijk dat de situatie van haar en haar gezin dient beschouwd te worden als een loutere reis naar Spanje. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft in Spanje. Zij toont geenszins aan dat de Spaanse grenzen gesloten zijn voor personen die een verblijfsrecht hebben in Spanje en dat hun terugkeer niet beschouwd kan worden als een “niet-essentiële” reis.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat, de huidige bestreden beslissing een beslissing is zoals bedoeld in artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. In artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn wordt het volgende bepaald: “De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich **onmiddellijk** naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing” (eigen aanduiding). De eerste verzoekende partij betwist niet dat zij een verblijfsrecht heeft in Spanje. Aldus was de verwerende partij verplicht om de eerste verzoekende partij op te dragen om zich onmiddellijk naar Spanje te begeven.

De maatregelen die genomen zijn in het kader van de pandemie hebben niet tot gevolg dat de bestreden beslissing onwettig is genomen, te meer nu de eerste verzoekende partij niet betwist dat ze illegaal op het grondgebied verblijft.

Bijgevolg toont de eerste verzoekende partij niet aan dat het niet daadwerkelijk horen haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond. Evenmin wordt de schending aannemelijk gemaakt van het beginsel *audi alteram partem*.

3.2.2.2. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij heeft geen kritiek ontwikkeld inzake het hoger belang van de kinderen. Er dient overigens op gewezen te worden dat de kinderen reeds meerderjarig zijn en aldus niet beschouwd kunnen worden als minderjarige kinderen. Wat betreft het gezins- en familieleven kan er verwezen worden naar voorgaande bespreking van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de eerste verzoekende partij betoogt dat er geen aparte motieven in de bestreden beslissing worden opgenomen aangaande de tweede en derde verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel op haar betrekking heeft. Daarenboven blijkt uit de voorgaande bespreking van het hoorrecht niet dat de verzoekende partij nog elementen opwerpt waarmee nog geen rekening werd gehouden. Hoewel de werkwijze van de verwerende partij *in casu* niet als optimaal beschouwd kan worden, toont de verzoekende partij ook niet aan dat er enigszins elementen zijn die ertoe zouden dat haar niet mag opgedragen worden om zich onmiddellijk naar Spanje te begeven al waar zij en haar gezinsleden over een verblijfsrecht beschikken. Het loutere gegeven dat de meerderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij heden nog niet uitdrukkelijk werden opgedragen om zich onmiddellijk naar Spanje te begeven doet hier geen afbreuk aan, daar geenszins blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat zij in België over een verblijfsrecht beschikken en niet over de mogelijkheid beschikken om hun ouders in Spanje te vervoegen.

De eerste verzoekende partij concretiseert niet met welke andere elementen nog rekening gehouden had moeten worden. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.2.3. Gelet op hetgeen voorafgaat laat de uiteenzetting van de eerste verzoekende partij evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de eerste verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De eerste verzoekende partij stelt dat er rekening gehouden had moeten worden met de gezondheidsrisico's in het kader van reizen tijdens de covid-19 pandemie. De eerste verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij of haar familieleden door het virus besmet zijn of symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De eerste verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zouden zijn. De loutere, overigens hypothetische, vrees om besmet te worden met covid-19 of mogelijks personen in Spanje te besmetten met dit virus, is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Tevens kan er geen schending van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest worden vastgesteld. Hierbij kan verwezen worden naar de voorgaande besprekingen van de verschillende onderdelen van het middel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De eerste verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.5. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

3.2.6. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het stellen dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden is, zonder dat zij deze schending enigszins concretiseert. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde artikel is geschonden door de bestreden beslissing, *quod non in casu*. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.2.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS